

ΜΟ HAYDER

Η ΚΟΥΚΛΑ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Αόρατος

Η ΤΕΡΑΤΟΜΑΜΑ ΚΑΘΕΤΑΙ ΣΤΟ κρεβάτι όταν το φως που μπαίνει κάτω από την πόρτα τρεμοπαίζει. Κινείται, χορεύει παράξενα κι έπειτα σταματά.

Το κοιτάζει κι η καρδιά της παίζει ταμπούρλο. Κάτι βρίσκεται εκεί έξω και περιμένει.

Η Τερατομαμά αθόρυβα σηκώνεται από το κρεβάτι και ακροπατά μέχρι την πέρα άκρη του δωματίου – απομακρύνεται όσο το δυνατόν περισσότερο από την πόρτα. Ζαρώνει στη γωνία τρέμοντας, με μάτια δακρυσμένα από φόβο. Από το παράθυρο πίσω της, προβολείς ασφαλείας δημιουργούν τρεις σκιές στο πάτωμα. Διαστέλλονται και συστέλλονται σαν δάχτυλα που σέρνονται στο δωμάτιο κι αγγίζουν τη σκιά κάτω από την πόρτα. Παρατηρεί τον χώρο – τους τοίχους, το κρεβάτι και την ντουλάπα. Ελέγχει κάθε γωνία, κάθε ρωγμή στους σοβάδες. Κάθε σημείο όπου μπορεί να τρυπώσει η Μοντ. Η Τερατομαμά ξέρει τα πάντα για τη Μοντ. Δεν θα πει σε κανέναν, ωστόσο, αυτά που γνωρίζει. Φοβάται.

Ακόμη περιμένει εκεί έξω. Δεν κινείται πολύ, κινείται ωστόσο αρκετά για να κάνει το φως να τρεμοπαίζει. Η Τερατομαμά μπορεί να ακούσει την ανάσα της. Θέλει να κλάψει, αλλά δεν το κάνει. Προσεκτικά κι αθόρυβα, χώνει το τρεμάμενο χέρι

της κάτω από το κόκκινο νυχτικό και τα δάχτυλά της ψαχουλεύουν ανάμεσα στα στήθη της για να βρουν αυτό που έχει ανάγκη. Κι όταν το βρίσκει, το σφίγγει. Ο πόνος είναι ανυπόφορος. Λιγότερο θα πονούσε αν της έκοβαν το χέρι ή αν γεννούσε, κάτι που ήδη έχει κάνει αρκετές φορές. Αλλά συνεχίζει, κατεβάζει το φερμουάρ, από το στέρνο μέχρι το εφηβαίο. Ακούγονται υγροί ήχοι καθώς οι μύες του στομάχου της απελευθερώνονται από το δέρμα που τους καλύπτει.

Πιάνει τις άκρες και, με λυγμούς, το τραβάει. Το δέρμα ξεκολλάει από τα πλευρά και τα στήθη της, ξεφλουδίζει από τους ώμους. Σκίζεται, αιμορραγεί, ωστόσο συνεχίζει μέχρι που κρέμεται από τους γοφούς της σαν λιωμένο κερί. Παίρνει μερικές βαθιές ανάσες και συνεχίζει να το κατεβάζει.

Μαζεύεται γύρω από τα πόδια της. Μοιάζει με ξεφούσκωτη πλαστική κούκλα.

Η Τερατομαμά συνέρχεται κάπως. Σηκώνεται όρθια, δυνατή και γενναία. Οι γυμνοί μύες της γυαλίζουν κάτω από το φως των προβολέων. Στρέφεται προς την πόρτα, με περηφάνια κι απείθεια.

Η Μοντ δεν πρόκειται να τη βρει ποτέ.

Μπρασερί Browns, Τράιανγκλ, Μπρίστολ

Ο ΧΩΡΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ η τραπεζαρία του πανεπιστημίου και εξακολουθεί να σφύζει από ζωή. Η αίθουσα είναι ψηλοτάβανη κι έχει ηχώ. Οι φοιτητές, ωστόσο, δεν κάθονται να φάνε, αλλά φοράνε μαύρες ποδιές και κάνουν ζιγκ ζαγκ ανάμεσα στα τραπέζια, κουβαλώντας δίσκους, μουρμουρίζοντας τις παραγγελίες τους και τους αριθμούς των τραπεζιών. Δουλεύουν για να αποπληρώσουν τα φοιτητικά δάνεια. Μια επιγραφή από νέον που διαφημίζει κοκτέιλ αναβοσβήνει πάνω από το τιμεντένιο μπαρ και νότες από κάποιο τραγούδι του Gotye ξεχύνονται από τα ηχεία που βρίσκονται στις γωνίες της αίθουσας.

Οι πελάτες που έχουν επιλέξει να φάνε εκεί είναι ευκατάστατοι, μια και οι τιμές του είναι αρκετά πιο ακριβές από αυτές ενός φαστφουντάδικου. Οι μοναχικοί θαμώνες μοιάζουν αμήχανοι – κάποιοι διαβάζουν στο Kindle τους τρώγοντας σουπιά, άλλοι πίνουν κρασί κοιτάζοντας πότε πότε την ώρα, ενώ περιμένουν τους φίλους ή το ραντεβού τους. Κανείς δεν τους κοιτάζει ευθέως, κανείς δεν τους δίνει σημασία, από βρετανική ευγένεια.

Μονάχα ένας θαμώνας φαίνεται πως επηρεάζει τους υπόλοιπους γύρω του. Όσοι κάθονται στα γειτονικά τραπέζια έχουν φροντίσει να απομακρυνθούν, σαν να τον θεωρούν

απειλή ή κίνδυνο. Είναι ένας μαυρομάλλης σαραντάρης, ο οποίος παραβαίνει χιλιάδες άγραφους κανόνες, όχι μόνο λόγω της αμφιέσής του –ένα μαύρο αδιάβροχο πάνω από ένα πολυφορεμένο κοστούμι δίχως γραβάτα και με τον γιακά ξεκούμπωτο–, αλλά λόγω της συμπεριφοράς του.

Τρώει λες και πεινάει, όχι επειδή θέλει να τον δουν να τρώει σε ένα καλό εστιατόριο. Δεν έχει τον αέρα του πλούσιου, ούτε κοιτάζει γύρω του. Τρώει με σταθερό ρυθμό, κοιτάζοντας το κενό. Σε ένα μέρος όπως αυτό, η συμπεριφορά του θεωρείται αηδιαστική και οι γύρω του νιώθουν μια ανείπωτη ευχαρίστηση όταν τα πράγματα γι' αυτόν στραβώνουν. Σκέφτονται πως ναι, κάτι τέτοιο *θα έπρεπε* να συμβεί σε κάποιον σαν του λόγου του.

Είναι οχτώμισι και είκοσι άτομα εμφανίζονται. Έχουν κάνει κράτηση και τραπέζια στο πίσω μέρος της αίθουσας έχουν τοποθετηθεί με τέτοιο τρόπο που να μην ενοχλούν τους υπόλοιπους θαμώνες. Πιθανότατα γιορτάζουν έναν αρραβώνα. Οι κοπέλες φορούν επίσημα φορέματα και κάνα δυο άντρες κοστούμια. Η γυναίκα πίσω τους, μια ξανθιά πεννητάρα, ηλιοκαμένη, η οποία φοράει τζιν παντελόνι και φούτερ, στην αρχή φαίνεται να είναι μαζί με την παρέα. Μονάχα όταν κάθονται κι εκείνη δεν τους ακολουθεί αντιλαμβάνεσαι πως δεν έχει έρθει μαζί τους.

Κινείται αβέβαια. Το κοντομάνικο που φοράει κάτω από το φούτερ τονίζει το στήθος της. Καθώς προχωράει, πέφτει πάνω σε έναν σερβιτόρο· κοντοστέκεται για να ζητήσει συγγνώμη, τραβώντας κάπως το σίγμα, αγγίζοντας το στήθος του καθώς μιλάει και χαμογελώντας του συνωμοτικά. Ο σερβιτόρος στρέφεται προς το μπαρ σαν να ζητάει βοήθεια, δίχως να γνωρίζει τι πρέπει να κάνει, αλλά προτού καταφέρει να της πει το

οτιδήποτε, εκείνη έχει φύγει, προχωράει ανάμεσα στα τραπέζια με ταχύτητα, λες και είναι μπάλα του μπιλιάρδου. Η ματιά της έχει εντοπίσει τον στόχο.

Τον άντρα με το αδιάβροχο.

Σηκώνει το βλέμμα του από το μισοφαγωμένο μπέργκερ και την αναγνωρίζει. Σαν να καταλαβαίνει ότι έρχονται μπελάδες, αφήνει αργά κάτω τα μαχαιροπίρουνα. Οι συζητήσεις στα διπλανά τραπέζια σβήνουν. Παίρνει τη χαρτοπετσέτα και σκουπίζει τα χείλη του.

«Γεια σου, Τζάκι», λέει κι αφήνει τη χαρτοπετσέτα στο τραπέζι. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

«Άντε γαμήσου». Σκύβει πάνω από το τραπέζι και τον αγκοκοιτάζει. «Να πας να γαμηθείς, καριόλης».

Της γνώφει, σαν να παραδέχεται ότι πράγματι είναι καριόλης. Παρ' όλα αυτά δεν μιλάει κι αυτό την εξοργίζει περισσότερο. Χτυπάει τα χέρια πάνω στο τραπέζι, κάνοντας αρκετούς θαμώνες να αναπηδήσουν στις θέσεις τους. Ένα πιρούνι και μία χαρτοπετσέτα πέφτουν στο πάτωμα.

«Για δες εδώ κατάσταση. Κάθεσαι και τρως, απολαμβάνεις το φαγητάκι σου, δίχως να έχεις ιδέα τι συμβαίνει».

«Συγγνώμη;» λέει ο σερβιτόρος και την αγγίζει στο μπράτσο. «Συγγνώμη, κυρία, θα θέλατε να συζητήσετε λίγο πιο χαμηλόφωνα; Και...»

«Εξαφανίσου από μπροστά μου», του λέει απομακρύνοντας το χέρι του. «Δίνε του! Δεν ξέρεις περί τίνος πρόκειται». Κάνει ένα βήμα στο πλάι κι αρπάζει το πρώτο ποτήρι που βρίσκεται μπροστά της από ένα διπλανό τραπέζι. Είναι γεμάτο κόκκινο κρασί. Αυτός που μέχρι πριν λίγο το έπινε κάνει μία άπελλι προσπάθεια να της το πάρει, ωστόσο εκείνη προλαβαίνει να χύσει το περιεχόμενό του στον άντρα με το αδιάβροχο.

Το κρασί, λες κι έχει ζωή, πιτσιλάει τα πάντα, το πρόσωπο, το πουκάμισό του, το πιάτο και το τραπέζι. Κάποιοι πετάγονται όρθιοι, σοκαρισμένοι, ωστόσο εκείνος παραμένει ακίνητος. Ψύχραιμος.

«Πού στον διάολο είναι;» του φωνάζει. «Πού την έχεις; Θα μου πεις τι κάνεις, ειδάλλως θα σε σκοτώσω, που να πάρει, θα σε σκ...»

Δύο σεκιουριτάδες εμφανίζονται. Ένας μαύρος που φοράει πράσινο κοντομάνικο και ακουστικά φαίνεται πως είναι ο επικεφαλής της μικρής ομάδας. Την αγγίζει στο μπράτσο.

«Καλή μου», λέει, «δεν καταφέρνεις απολύτως τίποτα έτσι. Πάμε έξω να το συζητήσουμε».

«Να συζητήσουμε;» λέει διώχνοντας το χέρι του. «Ωραία, ας συζητήσουμε όσο θες. Εν ανάγκη, ας συζητήσουμε μέχρι αύριο».

Ο μεγαλόσωμος τύπος κάνει ένα διακριτικό νόημα και οι συνάδελφοί του της αρπάζουν τα μπράτσα και τα κρατάνε σφιχτά πάνω στα πλευρά της ενώ εκείνη παλεύει. Συνεχίζει να ουρλιάζει με όλη της τη δύναμη, καθώς τη σέρνουν στο πίσω μέρος του εστιατορίου.

«Έξερει πού είναι», λέει οργισμένα στον επικεφαλής ασφαλείας, λες κι εκείνος νοιάζεται. «Δεν τον νοιάζει, δεν τον ΝΟΙΑΖΕΙ. Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν τον ν...»

Οι σεκιουριτάδες τη βγάζουν έξω, κλειδώνουν τις πόρτες και την παρατηρούν με τα χέρια σταυρωμένα, ενώ εκείνη ουρλιάζει στο πεζοδρόμιο. Ο άντρας με το αδιάβροχο δεν σηκώνεται, ούτε κοιτάζει προς το μέρος της. Αν κάποιος τον ρωτούσε πώς μπορεί και διατηρεί την ψυχραιμία του, θα ανασήκωνε τους ώμους. Ίσως είναι εκ φύσεως έτσι, ίσως έγινε έτσι μετά την εκπαίδευσή του. Είναι αστυνομικός, σίγουρα αυτό παίζει

κάποιο ρόλο. Υπηρετεί στη Μονάδα Μείζονος Εγκλήματος της Αστυνομίας του Μπρίστολ. Είναι ο επιθεωρητής Τζακ Κάφερι, σαράντα δύο χρόνων. Έχει δει κι έχει υπομείνει πολύ χειρότερες καταστάσεις. Αλείφως χειρότερες.

Ατάραχος, τινάζει μια χαρτοπετσέτα και σκουπίζει το κρασί από το πρόσωπο και τον λαιμό του.

Γραφείο Συντονισμού, Ψυχιατρική Κλινική Υψίστης Ασφαλείας Μπίτσογουεϊ, Μπρίστολ

Η ΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΕΚΑ όταν ο Έι Τζέι ΛεΓκραντ, προϊστάμενος του νοσηλευτικού τμήματος στην Ψυχιατρική Κλινική Μπίτσογουεϊ, ξυπνάει απότομα από τον εφιάλητη που έβλεπε. Η καρδιά του χτυπά σαν τρελή και του παίρνει κάμποση ώρα μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι είναι ντυμένος και κάθεται στην καρέκλα με τα πόδια πάνω στο γραφείο του. Οι αναφορές που διάβαζε βρίσκονται πεταμένες στο πάτωμα.

Τρίβει νευρικά το στήθος του, βλεφαρίζει και σηκώνεται. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό. Ελάχιστο φως τρυπώνει κάτω από την πόρτα. Στον αμφιβληστροειδή του έχει εντυπωθεί η θολή εικόνα της φιγούρας που βρισκόταν σκυμμένη από πάνω του. Ακουμπούσε το στήθος του, με το πρόσωπο κοντά στο δικό του. Τα κοντά χεράκια της άγγιζαν ελαφρά την κλειδα του. Γλείφει τα χείλη και ρίχνει μια ματιά στο δωμάτιο. Φαντάζεται το πράγμα να φεύγει από την κλειστή πόρτα, να γλιστράει από κάτω της και να βγαίνει στον διάδρομο, από όπου θα περάσει στο εσωτερικό της κλινικής.

Νιώθει ένα σφίξιμο στον λαιμό. Δεν έχει συνηθίσει να κουμπώνει τον γιακά – είναι προϊστάμενος μόνο έναν μήνα τώρα κι ακόμα δεν έχει συνηθίσει να φοράει κοστούμι. Για να μη μιλήσουμε για τη γραβάτα, η οποία πρέπει να είναι κουμπωτή

για λόγους ασφαλείας. Δεν του αρέσει καθόλου. Ούτε του πάει. Κατεβάζει τα πόδια και ξεσφίγγει τη γραβάτα. Μπορεί και πάλι να ανασάνει. Σηκώνεται και προχωράει προς την πόρτα. Αγγίζει το πόμολο, ωστόσο διστάζει να το γυρίσει. Αν ανοίξει την πόρτα, θα δει μια μικρόσωμη φιγούρα με νυχτικό νοσοκομείου να τρέχει στον αδειανό διάδρομο.

Παίρνει τρεις βαθιές ανάσες. Ανοίγει την πόρτα. Κοιτάζει στις δύο πλευρές του διαδρόμου. Δεν βλέπει τίποτα πέρα απ' το συνηθισμένο: το πάτωμα με τα πράσινα πλακάκια, την πυροσβεστική φωλιά με το σχεδιάγραμμα του κτιρίου και την καλυμμένη με πλαστικό κουρπαστή. Ούτε στη γωνία διακρίνει την άκρη ενός νυχτικού να εξαφανίζεται βιαστικά.

Στηρίζεται στην κάσα της πόρτας, προσπαθώντας να καθαρίσει το μυαλό του. Νάνοι πάνω στο στήθος του; Μικρόσωμες φιγούρες, ντυμένες με νυχτικά; Σύρσιμο ποδιών; Και δύο λέξεις τις οποίες δεν τολμάει καν να σκεφτεί. *Η Μοντ*.

Που να πάρει, σκέφτεται και χτυπάει το κεφάλι του. Αυτά παθαίνει για να κάνει διπλοβάρδιες κι έπειτα να κοιμάται φορώντας μια σφιχτή γραβάτα. Μάλλον τρελάθηκε. Υποτίθεται πως είναι προϊστάμενος. Πώς, λοιπόν, κατάφερε να καλύπτει για δεύτερη φορά μια νυχτερινή βάρδια που θα έπρεπε να κάνει κάποιος από το προσωπικό του; Γελοία κατάσταση, μια και η νυχτερινή βάρδια είναι περιζήτητη – όλοι τη θεωρούν ευκαιρία να δουν καμιά σειρά στην τηλεόραση ή να κοιμηθούν. Όλα είχαν αλλάξει μετά το περιστατικό στην Πτέρυγα Πικραλίδα την περασμένη εβδομάδα. Ξαφνικά, όλοι όσοι στελέχωναν τις νυχτερινές βάρδιες άρχισαν να λουφάζουν, σαν τα ποντίκια που εγκαταλείπουν το καράβι που βουλιάζει. Όλοι ζητούν άδεια, προφασισόμενοι τις πιο απίθανες δικαιολογίες. Κανείς δεν θέλει να περάσει τη νύχτα στην κλινική, λες και κάτι την έχει στοιχειώσει.

Να που τώρα μέχρι κι εκείνος επηρεάστηκε κι έχει παραισθήσεις. Το τελευταίο που θέλει να κάνει είναι να επιστρέψει στο γραφείο του και να δει ξανά το ίδιο όνειρο. Κλείνει την πόρτα και κατευθύνεται προς τις πτέρυγες, περνώντας την κάρτα του από τις συσκευές αναγνώρισης. Σκέφτεται να πει έναν καφέ και να μιλήσει με καμιά νοσοκόμα, ώστε να επανέλθει στην πραγματικότητα. Οι λάμπες αλογόνου τρεμοπαίζουν καθώς προχωράει. Έξω από τα παράθυρα του κεντρικού διαδρόμου, η καταιγίδα λυσομανά. Τα τελευταία χρόνια το φθινόπωρο φαίνεται πως έχει τρελαθεί εντελώς, καθώς ξεκινάει με καύσιμα και στα μισά του Οκτώβρη το γυρνάει στις θύελλες. Τα δέντρα στον κήπο λυγίζουν, φύλλα και κλαδιά χορεύουν στον αέρα. Ο ουρανός, ωστόσο, είναι καθαρός, το φεγγάρι φαντάζει πελώριο, δίχως να το κρύβει ούτε ένα σύννεφο.

Το γκισέ των νοσοκόμων είναι σκοτεινό και οι δύο πτέρυγες που φαίνονται είναι φωτισμένες διακριτικά, από τα δωμάτια των νοσοκόμων και τα νυχτερινά φώτα στους διαδρόμους. Η πτέρυγα υψίστης ασφαλείας της Κλινικής Μπίτογουεϊ χτίστηκε αρχικά ως πτωχοκομείο. Με την πάροδο του χρόνου άλλαξε χρήση· πρώτα έγινε νοσοκομείο, έπειτα ορφανοτροφείο και μετά άσυλο. Πολλά χρόνια αργότερα, μετά τις κοινωνικές αναταραχές τη δεκαετία του ογδόντα, μετατράπηκε σε Ψυχιατρική Κλινική Υψίστης Ασφαλείας, σχεδιασμένη να στεγάσει ασθενείς οι οποίοι αποτελούσαν κίνδυνο τόσο για τον εαυτό τους όσο και για τους άλλους. Δολοφόνοι, βιαστές και άτομα με αυτοκτονικές τάσεις, όλοι τους βρισκόνταν εδώ. Ο Έι Τζέι κάνει χρόνια αυτή τη δουλειά κι εξακολουθεί να τη θεωρεί δύσκολη κι απαιτητική. Ειδικά όταν ένας ασθενής πεθαίνει στην πτέρυγά του ξαφνικά, όπως η Ζέλντα Λόρντον την περασμένη βδομάδα.

Καθώς προχωράει, σε κάθε γωνία περιμένει ότι θα δει τη μικροσκοπική φιγούρα να τρέχει μέσα στις σκιές. Δεν βλέπει, ωστόσο, τίποτα. Η Πτέρυγα Πικραλίδα είναι βυθισμένη στη σιωπή και τα φώτα χαμηλωμένα. Φτιάχνει καφέ στην κουζίνα και συνεχίζει μέχρι τον χώρο των νοσηλευτών, όπου δύο νοσοκόμοι κάθονται μισοκοιμισμένοι μπροστά στην τηλεόραση. «Γεια σου, Έι Τζέι», τον χαιρετούν τεμπέλικα. «Τι χαμπάρια; Όλα καλά;»

Σκέφτεται να τους πιάσει την κουβέντα –θα μπορούσε να τους ρωτήσει τον λόγο για τον οποίο οι συνάδελφοί τους τη σκαπουλάρουν, ενώ θα μπορούσαν να περνάνε τα βράδια τους βλέποντας ταινίες–, αλλά είναι τόσο απορροφημένοι στην τηλεόραση, που δεν κάνει τον κόπο. Στέκεται στην άκρη και πίνει καφέ, ενώ οι Άντρες με τα Μαύρα εξολοθρεύουν εξωγήινους. Ο Γουίλ Σμιθ παριστάνει τον μοιραίο και ο Τόμι Λι Τζόουνς τον γκρινιάρη. Ο κακός της υπόθεσης έχει χάσει το χέρι του και στη θέση του υπάρχει ένα πλάσμα που μοιάζει με διασταύρωση σκορπιού και κάβουρα. Ακριβώς ό,τι χρειάζεται να δει κανείς όταν δουλεύει σε ένα τέτοιο μέρος.

Ο καφές έκανε τη δουλειά του. Ο Έι Τζέι ξύπνησε. Μπορεί να επιστρέψει στο γραφείο του και να προσπαθήσει να τελειώσει την ανάγνωση της πιο βαρετής αναφοράς παγκοσμίως. Αλλά ο εφιάλτης δεν έχει φύγει ακόμα από το μυαλό του και θέλει κάπως να αποσπάσει τη σκέψη του.

«Θα κάνω εγώ τη μεσονύκτια βόλτα», λέει στους νοσοκόμους. «Να μη σας διακόψω τον ύπνο».

Τεμπέλικες προσβολές τον συνοδεύουν, καθώς εγκαταλείπει τον χώρο. Ξεπλένει την κούπα του στην κουζίνα, βγάζει μια αρμαθιά κλειδιά και προχωράει αθόρυβα στον διάδρομο που οδηγεί στα βυθισμένα στη σιωπή δωμάτια.

Τώρα που έχει προαχθεί, θα πρέπει να παρευρίσκεται σε συναντήσεις διευθυντών, να κάνει παρουσιάσεις και να εκπαιδεύει το προσωπικό. Όλο το απόγευμα βρισκόταν σε μια συνάντηση με τα μέλη του δημαρχιακού συμβουλίου και της αστυνομίας στο Φόρουμ και σιγά σιγά αρχίζει και καταλαβαίνει πως αυτό είναι το μέλλον του: επαγγελματικές συναντήσεις, χαρτούρα και επίσημο ντύσιμο κάθε μέρα. Ποτέ του δεν πίστευε πως θα του έλειπε η δουλειά του νοσηλευτή, αλλά να που τώρα συνειδητοποιεί πόσο του λείπουν οι νυχτερινές επισκέψεις. Του έδινε χαρά να γνωρίζει πως όλοι κοιμούνταν και όλα λειτουργούσαν ρολόι. Αυτή την ικανοποίηση δεν μπορούσε να την πάρει διαβάζοντας αναφορές.

Ο διάδρομος είναι σιωπηλός, πέρα από τον ήχο του ροχαλητού που έρχεται από κάποια δωμάτια. Ανοίγει μερικά παραθυράκια στις πόρτες των δωματίων, οι μοναδικές κινήσεις που βλέπει, ωστόσο, προέρχονται από την κίνηση των δέντρων, οι σκιές των οποίων προβάλλονται στις λεπτές κουρτίνες πάνω από τους κοιμισμένους ασθενείς. Ο επάνω όροφος, ωστόσο, είναι άλλη υπόθεση. Νιώθει παράξενα. Είναι κάτι παραπάνω από μια αίσθηση· μια ανησυχία έπειτα από τόσα χρόνια στο επάγγελμα, σαν να δονείται η ατμόσφαιρα.

Εδώ πέθανε η Ζέλντα την προηγούμενη εβδομάδα. Το δωμάτιό της είναι το πρώτο στα δεξιά και η πόρτα χάσκει ορθάνοιχτη. Μια προειδοποιητική ταμπέλα η οποία απαγορεύει την είσοδο κρέμεται μπροστά της. Το κρεβάτι δεν έχει σεντόνια και οι κουρτίνες είναι ανοιχτές. Το φεγγαρόφωτο χρωματίζει γαλάζιο το δωμάτιο. Κάθε πρωί και βράδυ οι νοσηλευτές παίρνουν τους ασθενείς από τα δωμάτιά τους και τους οδηγούν στους κοινούς χώρους που χρησιμοποιούνται στη διάρκεια της ημέρας, ενώ το βράδυ οδηγούνται ξανά στα δωμάτιά τους.

Τους λένε να περάσουν μπροστά από το δωμάτιο δίχως να κοιτάξουν μέσα. Κλαίνε και τρέμουν. Ακόμη και ο Έι Τζέι δεν έχει ακόμα συνειδητοποιήσει τι συνέβη εκεί.

Όλα ξεκίνησαν πριν από τρεις εβδομάδες. Είχε πάει δέκα το βράδυ και ο Έι Τζέι μελετούσε αρχεία του προσωπικού. Ήταν στο γραφείο του όταν έγινε το μπλακ άουτ. Μαζί με τον επιστάτη πήραν φακούς και σύντομα ανακάλυψαν την πηγή του προβλήματος, ένα βραχυκύκλωμα στο πλυσταριό. Οι περισσότεροι ασθενείς δεν είχαν καταλάβει πως έγινε διακοπή, μια και αρκετοί κοιμούνταν, ενώ όσοι ήταν ξύπνιοι, πιθανότατα δεν το πρόσεξαν. Μέσα σε σαράντα λεπτά το ρεύμα είχε επανέλθει και όλα έμοιαζαν φυσιολογικά. Εκτός από τη Ζέλντα. Βρισκόταν στο δωμάτιό της στην Πτέρυγα Ντάντελαϊν και οι κραυγές της όταν τα φώτα άναψαν ήταν τόσο τσιριχτές, που αρχικά ο Έι Τζέι νόμιζε πως χτύπησε ο συναγερμός εξαιτίας της επαναφοράς του ηλεκτρικού.

Τσίριζε και παραπονιόταν συχνά τα βράδια, οπότε το προσωπικό δεν βιάστηκε να πάει στο δωμάτιό της. Είχαν καταλάβει πως, αν της έδιναν τον χρόνο να ξεσπάσει, θα μπορούσαν να τη χειριστούν ευκολότερα. Αυτή η απόφαση, ωστόσο, γύρισε μπουμέρανγκ. Όταν ο Έι Τζέι μαζί με το υπόλοιπο νοσηλευτικό προσωπικό εμφανίστηκαν, ανακάλυψαν ότι κάποιος τους είχε προλάβει. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και η διευθύντρια της κλινικής, η Μέλανι Άρου, καθόταν δίπλα στο κρεβάτι, κρατώντας τα χέρια της Ζέλντα λες και ήταν από πορσελάνη. Η Ζέλντα φορούσε ένα νυχτικό και γύρω από τους ώμους της ήταν τυλιγμένη μια πετσέτα. Τα χέρια της ήταν γεμάτα αίμα. Έκλαιγε κι έτρεμε σύγκορμη.

Η καρδιά του Έι Τζέι σχεδόν σταμάτησε. Θα ήταν πιο γρήγοροι αν ήξεραν τι συνέβαινε. Ειδικά αν γνώριζαν πως η

διευθύντρια θα ήταν παρούσα στο γεγονός. Από την έκφραση του προσώπου της καταλάβαινε πως δεν ήταν καθόλου χαρούμενη με την κατάσταση.

«Πού ήσαστε;» είπε με συγκρατημένο τόνο. «Γιατί δεν βρίσκόταν κανείς στην πτέρυγα; Αυτό δεν ορίζει το πρωτόκολλο; Να βρίσκεται κάποιος σε κάθε πτέρυγα;»

Κατέφτασε ο εφημερεύων γιατρός και η Ζέλντα μεταφέρθηκε στο ιατρείο δίπλα στο γραφείο του Έι Τζέι προκειμένου να τις παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες. Ήταν η πρώτη φορά που ο Έι Τζέι την έβλεπε τόσο σιωπηλή και φοβισμένη. Αιμορραγούσε από τα μπράτσα, τα οποία είχαν τρυπηθεί με τη μύτη ενός στιλό. Κάθε χλαιοστό των μπράτσων της ήταν καλυμμένο με γράμματα. Η Μέλανι Άροου και ο εφημερεύων ψυχίατρος έκαναν μια βιαστική σύσκεψη κάτω από το φως των λαμπτήρων αλογόνου, ενώ ο Έι Τζέι στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα και την πλάτη στον τοίχο εξαιρετικά ανήσυχος. Ο ψυχίατρος κοιμόταν μέχρι πριν από είκοσι λεπτά και χασμουριόταν συνεχώς. Είχε φέρει μαζί του λάθος ζευγάρι γυαλιών κι αναγκάστηκε να τα κρατάει τριάντα εκατοστά μπροστά από τα μάτια του προκειμένου να εξετάσει τα χέρια της.

«Ζέλντα;» είπε η Μέλανι. «Εσύ το έκανες αυτό;»

«Όχι».

«Κάποιος το έκανε, έτσι δεν είναι;» Η Μέλανι περίμενε λίγο για να πάρει κάποια απάντηση. «Ζέλντα;»

Μόρφασε κι έτριψε το στήθος της, σαν να την έσφιγγε κάτι. «Κάποιος το έκανε. Ή, μάλλον, *κάτι*».

«Δεν κατάλαβα. *Κάτι*;»

Η Ζέλντα έγλειψε τα χείλη της και κοίταξε τα ανήσυχα πρόσωπα γύρω της. Το δέρμα της ήταν αναφοκοκκινισμένο –φλέβες αχνοφαίνονταν κάτω από την επιδερμίδα των

ζυγωματικών της–, ωστόσο είχε χάσει το θάρρος της. Λες και την είχε χτυπήσει κεραυνός.

«Χορηγήστε της εκατό γραμμάρια ζουκλοπενθιξόλη», είπε ο γιατρός. «Να την παρακολουθείτε στενά μέχρι το πρωί – επίπεδο ένα– και ίσως τότε περάσουμε στο επίπεδο δύο».

Ο Έι Τζέι χώνει το κεφάλι στο δωμάτιο και κοιτάζει τριγύρω τον χώρο. Αναρωτιέται τι να είχε συμβεί εκεί μέσα. Τι είδε η Ζέλντα εκείνο το βράδυ; Μήπως κάτι που καθόταν πάνω στο στήθος της; Κάτι μικρό κι αποφασιστικό, το οποίο ξέφυγε τρυπώνοντας κάτω από την πόρτα;

Ένας θόρυβος ακούγεται. Σηκώνει το βλέμμα. Ήρθε από το τελευταίο δωμάτιο στα δεξιά, εκεί όπου βρίσκεται η Τερατομαμά. Πηγαίνει στην πόρτα, τη χτυπάει και αφουγκράζεται.

Η Τερατομαμά –παρατσούκλι της Γκαμπριέλα Τζάκσον– είναι επίσης ασθενής. Η αγαπημένη του Έι Τζέι. Τις περισσότερες φορές είναι ήρεμη. Όταν, ωστόσο, αγριεύει, ξεσπάει συνήθως στον εαυτό της. Οι αστράγαλοι και οι μηροί της είναι καλυμμένοι από ουλές που δεν θα φύγουν ποτέ, ενώ το αριστερό της χέρι έχει κοπεί από τον αγκώνα και κάτω. Το έκοψε ένα βράδυ χρησιμοποιώντας ένα ηλεκτρικό μαχαίρι, στην κουζίνα του πολυτελούς σπιτιού της, πάνω στον πάγκο κοπής. Ήθελε να αποδείξει στον ανόητο σύζυγό της ότι μιλούσε σοβαρά όταν του έλεγε πως δεν θέλει να την απατήσει ξανά.

Το κομμένο της χέρι είναι ο βασικός λόγος που η Τερατομαμά βρίσκεται στο Μπίτσγουεϊ, μαζί με κάποια άλλα κουσούρια που έχει. Για παράδειγμα, πιστεύει πως έχει γεννήσει τους υπόλοιπους ασθενείς, ότι όλοι τους είναι απαίσια τέρατα, τα οποία διέπραξαν εγκλήματα, αφού βγήκαν από τη δηλητηριώδη μήτρα της. Η ίδια έδωσε στον εαυτό της το παρατσούκλι Τερατομαμά, κι αν περάσει κάποιος αρκετή ώρα μαζί της, θα ακούσει

με λεπτομέρειες το πώς γέννησε τον κάθε ασθενή στην πτέρυγα – πόση ώρα διήρκεσε ο τοκετός, πόσο τη δυσκόλεψε και πώς κατάλαβε από την πρώτη στιγμή ότι το μωρό ήταν διαβολικό.

Το άλλο της κουσούρι είναι η πελοίθηση ότι το δέρμα της βγαίνει, και ότι αν το βγάλει, γίνεται αόρατη.

Ο Έι Τζέι χτυπάει ξανά την πόρτα. «Γκαμπριέλα;»

Το πρωτόκολλο ορίζει πως πρέπει πάντοτε να χρησιμοποιείται το πραγματικό όνομα του ασθενούς, ανεξάρτητα από τη φαντασίωση στην οποία βρίσκεται εκείνη τη στιγμή.

«Γκαμπριέλα;»

Καμία απάντηση.

Ανοίγει αθόρυβα την πόρτα και κοιτάζει μέσα στο δωμάτιο. Είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, σκεπασμένη με το σεντόνι μέχρι το κεφάλι. Τον κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια. Ο Έι Τζέι ξέρει ότι αυτή τη στιγμή τού κρύβεται και ότι το δέρμα της βρίσκεται κάπου στο δωμάτιο, για την ακρίβεια το άφησε κάπου στο δωμάτιο, για να τραβήξει την προσοχή του εισβολέα. Θα πάει με τα νερά της· το πρωτόκολλο ορίζει ότι, παρά τις αμφιβολίες του, το προσωπικό δεν επιτρέπεται να απορρίψει ευθέως τις ψευδαισθήσεις του ασθενούς.

Δίχως να την κοιτάξει στα μάτια, μπαίνει στο δωμάτιο, κάθεται και περιμένει. Επικρατεί σιωπή. Ούτε ψίθυρος δεν ακούγεται. Ο Έι Τζέι, όμως, ξέρει καλά πως η Τερατομαμά δεν θα μείνει σιωπηλή για πολύ ακόμα.

Πράγματι, ανακάθεται στο κρεβάτι και ψιθυρίζει: «Έι Τζέι, εδώ είμαι».

Της γνέφει δίχως να την κοιτάξει. «Είσαι καλά;»

«Όχι. Μπορείς να κλείσεις την πόρτα;»

Κανονικά, δεν θα έκλεινε την πόρτα στο δωμάτιο κάποιου ασθενούς, ωστόσο γνωρίζει καλά την Τερατομαμά και τώρα

που είναι προϊστάμενος αναλαμβάνει περισσότερες ευθύνες, οπότε σηκώνεται και κλείνει την πόρτα. Ανακάθεται στο κρεβάτι. Μπορεί να είναι πενήντα εφτά ετών, ωστόσο το δέρμα της είναι λείο και λευκό σαν τσόφλι αβγού. Τα μαλλιά της έχουν το κόκκινο της φωτιάς. Τα μάτια της είναι καταγάλανα με μακριές βλεφαρίδες, τις οποίες φροντίζει να τονίσει με μάσκα. Ξοδεύει όλα της τα λεφτά σε ρούχα, τα οποία θα ταίριαζαν περισσότερο σε ένα εξάχρονο: πολύχρωμα τούλια, φούστες μπαλέτου και λουλουδένια κοκαλάκια για τα μαλλιά.

Τα χρώματα που διαλέγει να φορέσει καθημερινά αντιπροσωπεύουν τη διάθεσή της. Τις καλές μέρες φοράει παστέλ: ροζ, γαλάζιο, κίτρινο, λιλά. Τις κακές προτιμάει σκούρα χρώματα: βαθύ κόκκινο, σκούρο μπλε ή μαύρο. Απόψε, ένα κόκκινο δαντελωτό νυχτικό βρίσκεται πεταμένο στα πόδια του κρεβατιού, οπότε ο Έι Τζέι καταλαβαίνει τη διάθεσή της. Το κόκκινο συμβολίζει τον κίνδυνο. Αυτό σημαίνει πως το δέρμα της βρίσκεται μαζί με το νυχτικό. Στρέφει τη ματιά του σε κάποιο σημείο ανάμεσα στο νυχτικό και το πρόσωπό της, κάπου στον τοίχο, και παίρνει μια ουδέτερη έκφραση.

«Τι συμβαίνει, Γκαμπριέλα; Τι σε απασχολεί;»

«Έπρεπε να βγάλω το δέρμα μου. Δεν είμαι ασφαλής».

Ο Έι Τζέι αντιστέκεται στον πειρασμό να βαριαναστενάξει. Η Τερατομαμά είναι γλυκός και καλοσυνάτος άνθρωπος, και ναι, μπορεί να είναι τρελή, αλλά είναι αστεία τρελή, όχι επικίνδυνη. Απαντάει χωρίς βιασύνη και δίχως να επιβεβαιώσει ή να αρνηθεί την ψευδαισθησή της.

«Γκαμπριέλα, πήρες τα φάρμακά σου απόψε; Ξέρεις ότι θα ρωτήσω τον νοσηλευτή αν σε είδε να τα παίρνεις. Κι αν δεν σε είδε... Μήπως χρειάζεται να ψάξω το δωμάτιό σου;»

«Τα πήρα, Έι Τζέι. Απλώς δεν μπορώ να κοιμηθώ».

«Πότε είναι οι εξετάσεις σου; Νομίζω ότι έχεις καιρό να κάνεις».

«Σε δέκα μέρες. Δεν είμαι τρελή, Έι Τζέι».

«Φυσικά και δεν είσαι».

«Επέστρεψε, Έι Τζέι, είναι στον διάδρομο. Τρέχει εδώ γύρω όλο το βράδυ».

Ο Έι Τζέι κλείνει τα μάτια κι αναπνέει αργά. Τι περίμενε, δηλαδή; Νόμιζε πως έτσι θα βγάλει από το μυαλό του τον εφιάλτη; Πίστευε πως θα έχει μια ευχάριστη συζήτηση που θα του χάριζε όμορφες σκέψεις;

«Άκου, Γκαμπριέλα, τα έχουμε ξαναπει. Θυμάσαι τις συζητήσεις που κάναμε;»

«Ναι. Και φυλάω αυτές τις συζητήσεις στο κουτί που έχω στο μυαλό μου, όπως με συμβούλευσαν οι γιατροί».

«Συμφωνήσαμε ότι δεν θα ξαναμιλούσες γι' αυτό, θυμάσαι;»

«Ναι, αλλά επέστρεψε, Έι Τζέι. Επέστρεψε και σκότωσε τη Ζέλντα».

«Δεν θυμάσαι τι μου είχες πει; Γιατί εγώ θυμάμαι. Είχες πει: “Δεν υπάρχει, είναι φανταστικό, όπως στις ταινίες”. Θυμάσαι;»

Του γνέφει, αλλά ο φόβος δεν φεύγει από τα μάτια της.

«Έτσι μπράβο. Έχεις μιλήσει στους άλλους;»

«Όχι».

«Πολύ καλά. Έτσι μπράβο. Κράτα τους φόβους σου κρυφούς. Ξέρω ότι μπορείς να το κάνεις. Το πρωί έχεις συνεδρία με τον ψυχίατρό σου. Θα του το αναφέρω και θα δεις τι θα σου πει. Για απόψε θα σε βάλω στο τέταρτο επίπεδο παρακολούθησης, εντάξει; Μόνο για απόψε. Θα σε προσέχω εγώ ο ίδιος. Γκαμπριέλα μου...»

«Τι;»

«Πρέπει να... να βγάλεις αυτό το πράγμα από το κεφάλι σου».

Ασφαλής

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΡΑΤΟΜΑΜΑ ΕΙΝΑΙ παράξενο που ο Έι Τζέι δεν καταλαβαίνει τι συμβαίνει. Ούτε τις λέξεις «Η Μοντ» δεν μπορεί να προφέρει. Ο Έι Τζέι είναι έξυπνος και καλόψυχος, αλλά δεν έχει το τρίτο μάτι, δεν μπορεί να δει όσα πραγματικά συμβαίνουν στην πτέρυγα. Δεν την πιστεύει όταν του λέει ότι η Μοντ βρίσκεται εκεί έξω, ψάχνοντας για το επόμενο θύμα της.

Δεν καταλαβαίνει τι έχει κάνει η Τερατομαμά για να παραμείνει ασφαλής. Ίσως αν το έβλεπε, θα καταλάβαινε πόσο σοβαρά ήταν τα πράγματα. Αλλά δεν μπορεί να δει τους ξεγυμνωμένους μυς και τους τένοντες. Δεν μπορεί να δει το κατάλευκο κρανίο και τους γυαλιστερούς βολβούς των ματιών της. Είναι τυφλός. «Καληνύχτα», της λέει. «Θα σε προσέχω, σ' το υπόσχομαι».

Σκεπάζεται ξανά. Τα σεντόνια τρίβονται πάνω στα νεύρα και τους εκτεθειμένους μυς της. Το κρανίο της ακουμπά στο μαξιλάρι και προσπαθεί να χαμογελάσει, χρησιμοποιώντας μονάχα τους μυς των ζυγωματικών της.

«Έι Τζέι;»

«Πες μου».

«Πρόσεχε, σε παρακαλώ».

«Θα προσέχω».

Κοντοστεύκεται, σαν να σκέφτεται κάτι, έπειτα φεύγει και κλείνει την πόρτα. Η κλινική βυθίζεται στη σιωπή. Δεν μπορεί να κλείσει τα μάτια της. Δεν έχει βλέφαρα. Τουλάχιστον, είναι ασφαλής από τη Μοντ. Αν έρθει, θα ορμήξει στο δέρμα της, δίπλα στο κρεβάτι.

Κανείς δεν θα καθίσει πάνω στο στήθος της Τερατομαμάς απόψε.

Μπρασερί *Browns*, Τράιανγκλ

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΚΑΦΕΡΙ ΞΕΡΕΙ πως όλοι όσοι βρίσκονται στο εστιατόριο τον παρακολουθούν για να δουν πώς θα αντιδράσει, αφότου η άγνωστη τον έλουσε με ένα ποτήρι κρασί. Μπορεί να αισθανθεί την απογοήτευση που νιώθουν όταν βλέπουν ότι διατηρεί την ψυχραιμία του.

Συνεχίζει να τρώει ατάραχος το χάμπουργκερ. Δεν σκοπεύει να βιαστεί. Κάθε τόσο, ενώ μασουλάει, το βλέμμα του στρέφεται τάχα αδιάφορα στην πόρτα, στην πλάτη των σεκιουριτάδων, οι οποίοι στέκονται με πόδια ανοιχτά και χέρια σταυρωμένα μπροστά από τη γυάλινη πόρτα. Πίσω της φαίνεται η γυναίκα, η οποία τώρα έχει σηκωθεί, παραπατάει και ουρλιάζει στους σεκιουριτάδες.

Ο Κάφερι είχε περάσει ένα βαρετό μεσημέρι κι απόγευμα στο Φόρουμ, συζητώντας σχετικά με τρόπους επικοινωνίας ανάμεσα στους αστυνομικούς και τους νοσηλευτές των ψυχιατρικών ιδρυμάτων. Έχει βαρεθεί να μιλάει για πράγματα που δεν τον ενδιαφέρουν και να συμπεριφέρεται ευγενικά σε άτομα που του είναι αδιάφορα. Αυτή η γυναίκα, ωστόσο, η Τζάκι Κίτσον, έβαλε γκολ στις καθυστερήσεις και η μέρα του έγινε συναρπαστική.

Συναρπαστική, όχι ευχάριστη. Κι αυτό ήταν κάτι που περίμενε εδώ και πολύ καιρό.

Είχε σταματήσει να ουρλιάζει στο προσωπικό και τώρα καθόταν στο πεζοδρόμιο, με το πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες κι έκλαιγε. Όταν ο Κάφερι πλήρωσε τον λογαριασμό, οι σεκιουριτάδες είχαν ξεκλειδώσει τις πόρτες, προκειμένου να περάσουν οι πελάτες που περίμεναν έξω. Μπαίνουν βιαστικά, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στην άγνωστη. Σταματούν μονάχα στιγμιαία, προκειμένου να περάσει από δίπλα τους ο Κάφερι.

Βάζει το πορτοφόλι στην τσέπη. Ο λογαριασμός ήταν σαράντα λίρες. Υπερβολικό ποσό για ένα μόνο μπέργκερ, αλλά ούτως ή άλλως δεν έχει πολλές επιλογές για να ξοδέψει τα χρήματά του. Ψάχνει συνεχώς για να βρει κάποιο χόμπι που θα κρατήσει το μυαλό του απασχολημένο, αλλά δεν το βρίσκει και γνωρίζει καλά ότι αυτό δεν είναι τα μοναχικά δειλνα. Ίσως αν είχε κάποια με την οποία θα έτρωγε μαζί... Υπάρχει κάποια με την οποία θα ήθελε να το κάνει, αλλά το θέμα είναι περίπλοκο. Η Τζάκι Κίτσον δεν το ξέρει, αλλά κι εκείνη είναι μέρος του προβλήματος.

«Τζάκι», της λέει καθώς στέκεται από πάνω της, «ήθελες να μιλήσουμε;»

Γυρίζει και κοιτάζει τα παπούτσια του πρώτα. Έπειτα, σηκώνει το κεφάλι και τον αντικρίζει. Δεν βλέπει καλά. Τα μάτια της είναι πρησμένα και τα μάγουλά της έχουν αυλακωθεί από δάκρυα αναμειγμένα με μάσκαρα. Το κεφάλι της είναι βαρύ. Έχει κάνει εμετό στο πεζοδρόμιο και η τσάντα της είναι πεσμένη κάτω, μισή στην άσφαλτο και μισή πάνω στο πεζοδρόμιο. Βρίσκεται σε άθλια κατάσταση.

Κάθεται δίπλα της. «Τώρα μπορείς να μου φωνάξεις».

«Δεν θέλω», λέει σιγανά. «Απλώς θέλω να τη βρω».

«Το ξέρω. Όλοι μας το θέλουμε». Ψαχουλεύει την τσέπη του, ψάχνοντας για το ηλεκτρονικό τσιγάρο που κουβαλούσε

εδώ και κάτι μήνες πάνω του, στην προσπάθειά του να απεξαρτηθεί από τη νικοτίνη, μια προσπάθεια την οποία άρχισε έπειτα από χρόνια πίεση φίλων και του υπουργείου Υγείας. Πιέζει το κουμπί που το ενεργοποιεί. Ντρέπεται ακόμα που ατμίζει. Αν έβλεπε κάποιον άλλο να το κάνει, πιθανότατα θα έκανε κάποιο σαρκαστικό σχόλιο. Οι περαστικοί, πεζοί κι οδηγοί, παρατηρούν φευγαλέα το ζευγάρι στο πεζοδρόμιο. Μια ροζ λιμουζίνα περνάει με τα φιμέ τζάμια κατεβασμένα. Μια κοπέλα που φοράει ροζ καπέλο καουμπόη χαιρετάει τον Κάφερι.

«Σ' αγαπώ», του φωνάζει. «Αλήθεια!»

Ο Κάφερι ρουφάει τον ατμό. Τον κρατάει και τον βγάζει από τα ρουθούνια.

«Τζάκι, έκανες ολόκληρο ταξίδι. Πώς ήρθες εδώ; Είσαι μόνη;»

«Πάντα μόνη δεν είμαι; Πάντα μόνη».

«Και πώς θα σε πάω σπίτι; Ήρθες με το αυτοκίνητο;»

«Ναι».

«Από το Έσεξ;»

«Μην κάνεις ανόητες ερωτήσεις. Μένω εδώ, σε ένα ξενοδοχείο. Το αμάξι μου είναι...» ψελλίζει και δείχνει αόριστα τον δρόμο. «Δεν ξέρω πού το άφησα».

«Πες μου ότι δεν οδήγησες μεθυσμένη».

Κοιτάζει το ηλεκτρονικό τσιγάρο. «Μπορείς να μου δώσεις ένα;»

«Δεν είναι αληθινό τσιγάρο».

«Δώσε μου ένα από την τσ...» Σταματάει να μιλάει και ψάχνει έντρομη για την τσάντα της στο πεζοδρόμιο.

«Ορίστε», της λέει ο Κάφερι και της τη δίνει. Τον αγριοκοιτάζει και την παίρνει από τα χέρια του, λες και την έπαιρνε

πίσω από κάποιον κλέφτη. Αρχίζει να ψάχνει στο εσωτερικό της, μα το αλκοόλ στον οργανισμό της την κάνει να ζαλίζεται, έτσι γέρνει το κεφάλι πίσω και παίρνει βαθιές ανάσες.

«Όλα γύρω μου γυρίζουν», λέει. «Είμαι κομμάτια».

«Κλείσε την τσάντα σου, Τζάκι. Θα χάσεις τα πράγματά σου. Έλα», λέει και σηκώνεται. Της δίνει το χέρι του. «Θα σε πάω στο ξενοδοχείο».